

Arrest

nr. 128 537 van 2 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juli 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LOOS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 4 juli 1981. U bent etnisch Oromo, woonde tot de leeftijd van 8 jaar te Ambo, en verhuisde daarna samen met uw vader en broer naar Addis Abeba, waar u school begon te lopen. Uw vader was manager van het hotel Hawi te Addis Abeba, en u diende voor hem soms gesloten post naar verschillende mensen te brengen. Rond de jaren 1998-1999 zei uw vader u dat u zou moeten huwen met een vriend van hem, een zekere (D.G.). U weigerde dit, zei uw vader dat deze man reeds kinderen had van uw eigen leeftijd, en dat u uw opleiding wou voortzetten, hetgeen u ook deed. Wanneer uw vader op een nacht aan het werk was en niet thuis was, kwam (D.G.) naar uw huis en verkrachtte u. U vertelde dit nadien aan uw vader, maar

deze zei u dat u een goed leven zou hebben met (D.). U was zwanger van (D.) nadat hij u had verkracht. In de maand Säne (volgens de Ethiopische kalender, hetgeen overeenkomt met de periode van 8 tot 25 juni, in de Gregoriaanse – westerse – kalender, zie info in administratief dossier) van het jaar 2002 (in termen van de Gregoriaanse kalender) werd uw vader thuis gearresteerd. Wanneer u hem nadien ging opzoeken in de gevangenis, zei hij u dat hij als lid van 'oneg' en 'ehappo' gearresteerd werd, en dat u er allemaal niets van weet. Een maand later, wanneer u reeds 5 maanden zwanger was, werden u en uw broer eveneens gearresteerd. U werd elk apart opgesloten, en u werd ondervraagd over de activiteiten van zowel uw broer als uw vader, alsook over de post die u in opdracht van uw vader rondbracht. U wist geen antwoorden te geven op de vragen die u werden gesteld, en u werd meermaals geslagen en fysiek lastiggevallen tijdens uw detentie, ondanks het feit dat u hoogzwanger was. Nadat u 15 dagen in detentie werd gehouden, werd u opnieuw vrijgelaten. U ging daarop terug naar uw familiaal huis te Addis Abeba, waar (D.G.) u kwam opzoeken. Deze vroeg u bij hem te komen wonen, hetgeen u weigerde. Hij vroeg u daarnaast ook om, net zoals voor uw vader, post rond te brengen. Hij legde u uit dat u hem daarbij erg zou helpen en dat, indien u opnieuw problemen zou krijgen, u na een tien- à vijftien dagen toch weer vrijgelaten zou worden. U werd door hem overtuigd, en bracht opnieuw post rond. Wanneer u acht maanden zwanger was, ging u samen met (D.G.) naar uw nonkel – de broer van uw vader – te Ambo, waar ook de familie van (D.) woonde. U woonde er samen met (D.) in het huis van uw nonkel, en beviel er van een dochter. Wanneer uw dochter de leeftijd van drie maanden had bereikt, werd ze buiten uw medeweten besneden, en stierf ze aan de gevolgen hiervan. U besloot daarop dat u Ethiopië wou verlaten, en u keerde alleen terug naar Addis Abeba, waar u naar uw buurvrouw ging. Deze vertelde u dat haar zoon gearresteerd werd, en alle mensen die post rondbrachten, gearresteerd werden. Ze raadde u aan te vluchten, had wat geld, en hielp u. Ze maakte contact met een voor u onbekende persoon, en u vatte de ochtend nadien, in de maand Yäkatit (volgens de Ethiopische kalender, hetgeen overeenkomt met de periode van 8 tot 25 februari, in de Gregoriaanse – westerse – kalender, zie info in administratief dossier) van het jaar 2003 (Gregoriaanse kalender) uw reis aan. U reisde eerst naar de stad Gonder, vervolgens naar de grensstad Metemma, en stak met behulp van de smokkelaar de grens naar Sudan over. U reisde daarop verder naar Khartoem, waar u na een maand en vijftien dagen met hulp van de smokkelaar per vliegtuig naar Libanon reisde. U verbleef te Libanon van het jaar 2003 tot november 2007, en reisde nadien verder naar Griekenland. U vroeg asiel aan te Griekenland, maar uw asielaanvraag werd er niet behandeld. Te Griekenland leerde u een zekere (D.B.) kennen, met wie u een relatie begon en van wie u zwanger werd. U beviel op 8 november 2010 te Athene van uw eerste dochter (T.), en u werd nadien opnieuw zwanger van (D.). Wanneer u 8 maanden zwanger was, ging u per boot van Griekenland naar Italië. U reisde daarop verder naar Frankrijk en was van plan naar Groot-Britannië te gaan, maar u kon uw reis niet verder zetten, daar u acht maanden zwanger was, en u ziek was. U kwam uiteindelijk aan te België op 8 mei 2013, en vroeg er dezelfde dag asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Op 19 juni 2013 beviel u te Brussel van uw tweede dochter, (J.B.D.M.Y.).

B. Motivering

Wat betreft de door u opgeworpen problemen te Ethiopië, dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Wat betreft de door u geopperde detentie in de gevangenis, en de door u geopperde arrestatie van uw broer en vader, dienen volgende opmerkingen gemaakt.

U verklaarde dat uw vader manager was in het 'Hawi Hotel', en u hem hielp om post te bezorgen (zie gehoorverslag CGVS, p.6 en 11). U verklaarde voorts dat uw vader gearresteerd werd in de maand Säne, en u en uw broer een maand later eveneens werden gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). U gevraagd of familieleden van u lid waren van een politieke partij of beweging, verklaarde u te denken dat uw vader werkte voor 'Oneg' en 'ehappo' (zie gehoorverslag CGVS, p.12).

Gevraagd wat 'Oneg' is, antwoordde u het ook niet te weten. U verklaarde dat u uw vader bezocht nadat hij gearresteerd werd, **u hem vroeg waarom hij gearresteerd werd, en hij u zei dat hij het niet weet**, maar denkt dat het te maken heeft met 'Oneg' en 'ehappo' (zie gehoorverslag CGVS, p.8 en 13). U verklaarde dat, wanneer u uw vader ging bezoeken na zijn arrestatie, hij u geen informatie gaf, u en uw broer een maand later werden gearresteerd, en u gedurende 15 dagen vastgehouden werd (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Gevraagd of u uw vader dan niet vroeg wat 'oneg' en 'ehappo' zijn, verklaarde u dat uw vader u zei dat u niets weet (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Gevraagd of u er dan niet poogde achter te komen wat 'oneg' en 'ehappo' zijn, antwoordde u ontkennend. Gevraagd waarom niet, gezien het de reden was voor uw vaders arrestatie, antwoordde u dat u zwanger was, ziek was, en u zich geen vragen stelde. U erop gewezen **dat u Ethiopië reeds langer dan tien jaar geleden verliet, en gevraagd of u ondertussen nog niet poogde erachter te komen wat 'oneg' en 'ehappo' zijn, antwoordde u dat u dat niet deed.** Gevraagd of u het dan niet aan uw nonkel – de

broer van uw vader – vroeg, bij wie u te Ambo ging, na Addis Abeba te hebben verlaten, antwoordde u **het niet gevraagd te hebben**. Gevraagd of u dan niet sprak over uw broer en vader die nog steeds in de gevangenis waren, antwoordde u **dat jullie over uw leven praatten, en niet over uw vader en broer. Het dient reeds opgemerkt dat de flagrante onwetendheid uwentwege betreffende de redenen van de arrestatie van uw vader – die in rechtstreeks verband staat met uw en uw broer zijn arrestatie – vragen doet rijzen met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Dat u daarenboven, tot op heden, geen enkele poging ondernam om te weten te komen wat de organisaties ‘oneg’ en ‘ehappo’ zijn, en u daarover ook niet gesproken zou hebben met uw familieleden, wijst op een dermate desinteresse voor uw eigen problemen, dat er verder afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw asielrelaas.**

Gevraagd of u er enig idee van heeft waarvan uw vader werd beschuldigd wanneer hij gearresteerd werd, antwoordde u **er geen idee van te hebben**, en hij u enkel zei dat het te maken had met oneg en ehappo (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Gevraagd of u dan niet weet wat de **Ethiopische autoriteiten dachten dat uw vader deed**, antwoordde u **het niet te weten**. Gevraagd wat uw broer u zei met betrekking tot de arrestatie van uw vader, antwoordde u dat hij u niets zei. Gevraagd of u, wanneer uw vader werd gearresteerd, daar dan niet over sprak met uw broer, antwoordde u eerst ontkennend en verklaarde u daarna dat jullie er wel over spraken, maar hij u niet uitlegde waarom uw vader werd gearresteerd. Later tijdens het gehoor op het CGVS ter bevestiging nogmaals gevraagd of u er dan echt geen idee van heeft waarvan uw vader werd beschuldigd, antwoordde u **niet te weten waarvan uw vader werd beschuldigd** en enkel te weten dát hij gearresteerd werd (zie gehoorverslag CGVS, p.19). Gevraagd wat u zelf denkt, antwoordde u te denken dat hij gearresteerd werd omwille van politieke redenen. Gevraagd of ‘oneg’ en ‘ehappo’ dan iets met politiek te maken hebben, antwoordde u niet veel van politiek te weten, maar wel te weten dat ‘oneg’ en ‘ehappo’ namen van politiek zijn. Gevraagd of dit dan politieke partijen –of bewegingen zijn, antwoordde u – **enigszins tegenstrijdig aan uw eerdere verklaringen niet te weten wat oneg en ehappo zijn, en daarover geen info te hebben – gehoord te hebben dat dat politieke partijen zijn, en uw vader u in de gevangenis zei dat ze politieke leden zijn** (zie gehoorverslag CGVS, p.20). Gevraagd of u enig idee heeft van de streefdoelen van deze politieke partijen, antwoordde u **dat niet te weten**. U erop gewezen dat u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde dat deze partijen vrijheidsorganisaties zijn (zie 'Vragenlijst CGVS', p.4 punt 5, in administratief dossier), antwoordde u dat u dit niet zei, en u enkel zei te denken dat uw vader omwille van ‘oneg’ en ‘ehappo’ gearresteerd werd. U uw verklaring op de DVZ letterlijk voorgelezen, antwoordde u niets van politiek te weten. **Dat u zonder meer de door u, op de DVZ, afgelegde verklaringen ontkent, weet niet te overtuigen, en schaadt enkel verder de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de arrestatie van uw vader, uw broer en uzelf. U geconfronteerd met uw verklaring op de DVZ, namelijk dat uw vader beschuldigd werd van het organiseren van geheime bijeenkomsten van ‘oneg’ en ‘ehappo’ in zijn functie van hotelmanager, en gevraagd hoe het komt dat u tijdens het gehoor op het CGVS opperde geen enkel idee te hebben van de beschuldigingen jegens uw vader, antwoordde u – nadat u aangaf de vraag niet te hebben begrepen, en u daarna uw verklaring op de DVZ letterlijk werd voorgelezen, wederom tegenstrijdig aan bovenstaande verklaringen – dat uw vader u zei dat hij lid was van ‘Oneg’ en ‘ehappo’, hij u dit zei wanneer hij in de gevangenis was, en u dat zo weet, en u daarover sprak tijdens het interview op de DVZ (zie gehoorverslag CGVS, p.29). U geconfronteerd met de vaststelling dat u tijdens het gehoor op het CGVS meermaals gevraagd werd of u er enig idee van heeft waarvan uw vader werd beschuldigd, en u steeds aangaf geen idee te hebben daarvan, antwoordde u niet te weten of hij bijeenkomsten hield. Opnieuw dient de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen, afgelegd op de DVZ, en deze afgelegd op het CGVS, opgemerkt. Dat u tijdens het gehoor op het CGVS opperde geen enkel idee te hebben van de beschuldigingen jegens uw vader, terwijl u dit wel bleek te weten tijdens het gehoor op de DVZ, doet verder afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende uw vaders arrestatie, en de daaropvolgende arrestatie van u en uw broer.**

U verklaarde eveneens dat, voorafgaand aan uw vaders arrestatie, u uw vader hielp om de post te bezorgen (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U verklaarde verder dat u, tijdens uw detentie, ondervraagd werd, en ze u ook vroegen aan wie u post bezorgde en zaken afleverde (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Gevraagd wat die postbezorging inhield, en wat u moest doen, antwoordde u **dat uw vader u soms vroeg post af te leveren op bepaalde plekken, en u dat deed. Gevraagd welk soort post dat dan was, antwoordde u dat het gesloten post was, en dat, wanneer er geld in zat, uw vader u dit zou zeggen, en u zou waarschuwen dat u er voorzichtig moest mee zijn** (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Later tijdens het gehoor op het CGVS gevraagd wat – voordat uw vader werd gearresteerd – u zelf dacht over die post die u rondbracht, en wat u dacht dat u rondbracht,

antwoordde u, weinig verhelderend, dat u dacht dat u zaken van uw vader afleverde (zie gehoorverslag CGVS, p.24). Gevraagd wat u dan dacht dat u afleverde, antwoordde u **dat u dacht dat het marketing en advertenties waren voor het hotel waar uw vader werkte** (zie gehoorverslag CGVS, p.25) – **een verklaring die uiterst bevreemdend bevonden wordt**, gezien u eerder verklaarde dat uw vader u soms zei voorzichtig te zijn, wanneer er geld in de post zat. U verklaarde voorts eveneens dat, wanneer u vanuit Ambo terugkeerde naar Addis Abeba – voorafgaand aan uw vertrek uit Ethiopië – uw buurvrouw te Addis Abeba u zei dat de mensen die post bezorgen gezocht werden, haar zoon al gearresteerd werd, en ze u aanraadde om het land te verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd hoe uw buurvrouw wist dat iedereen die post bezorgde, gearresteerd werd, antwoordde u, geenszins verhelderend, dat zij wist dat u post afleverde (zie gehoorverslag CGVS, p.23). Opnieuw gevraagd hoe zij wist dat iedereen die post bezorgde, gearresteerd werd, antwoordde u dat haar zoon ook gearresteerd werd. Gevraagd of hij dan ook post rondbracht, antwoordde u evenwel het niet te weten. U nogmaals gevraagd hoe uw buurvrouw dan wist dat iedereen die post bezorgde, gearresteerd werd, antwoordde u- opnieuw geenszins een antwoord biedend op de u gestelde vraag – dat haar zoon werd gearresteerd, en ze wist dat mensen die post bezorgden gearresteerd werden, wanneer ze haar zoon in de gevangenis ging bezoeken. **Het dient vastgesteld dat het geheel aan bovenstaande verklaringen, niet weet te overtuigen. De hierboven vastgestelde flagrante onwetendheid betreffende de redenen voor uw, en uw vader en broers arrestatie, de manifeste desinteresse uwentwege voor deze zaken, en uw incoherente en tegenstrijdige verklaringen hieromtrent, doen volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze, door u geopperde, arrestatie en detentie.**

Wat betreft uw verklaringen in verband met het u opgedrongen huwelijk met (D.G.), en het kind dat u verloren zou hebben na besnijdenis, dienen volgende vaststellingen gemaakt.

U verklaarde dat u, na uw vrijlating uit de gevangenis, van Addis Abeba naar Ambo ging, waar u beviel van een dochter, en waar u bleef, tot u uw kind op de leeftijd van drie maanden verloor, ten gevolge van de besnijdenis die op haar werd uitgevoerd (zie gehoorverslag CGVS, p.4 en 8). **U verklaarde voorts dat u uit Ethiopië vertrok omdat u uw kind verloor** (zie gehoorverslag CGVS, p.8). **Gevraagd waarom u op de DVZ helemaal niets zei over deze besnijdenis van uw dochter**, antwoordde u dat ze u zeiden te antwoorden op de vragen die u gesteld werden. U geconfronteerd met de vaststelling dat u verklaarde Ethiopië te hebben verlaten omwille van de dood van uw kind, en opnieuw gevraagd waarom u daarover dan helemaal niets vermeldde op de DVZ, antwoordde – allerm minst overtuigend – **dat dat niet gevraagd werd**, en u enkel mocht antwoorden op de u gestelde vragen. U verklaarde verder **dat u gedwongen werd te huwen met een vriend van uw vader, het kind dat deze bij u verwekte, besneden werd en stierf, en u omwille daarvan Ethiopië verliet** (zie gehoorverslag CGVS, p.14-15). U gevraagd **waarom u tijdens het gehoor op de DVZ helemaal niets zei over het huwelijk dat u opgedrongen werd**, antwoordde u **opnieuw, geenszins overtuigend, dat dat u niet gevraagd werd** (zie gehoorverslag CGVS, p.19). U gesteld dat ze u toch vroegen naar de redenen waarom u uw land verliet, antwoordde u bevestigend en gaf u aan dat u kort antwoordde dat u en uw vader werden gearresteerd, en u dan uitlegde hoe u naar België kwam. **Deze verklaringen weten evenwel niet te overtuigen. Immers, het is allerm minst onredelijk te verwachten van iemand die internationale bescherming vraagt, dat deze zelf de voornaamste redenen voor de nood aan internationale bescherming naar voren zou weten te brengen. Gegeven uw eigen verklaringen – namelijk dat u na uw vrijlating nog een tweetal maanden te Addis Abeba verbleef, u daarna naar Ambo ging wanneer u 8 maanden zwanger was, samen met de man waarmee u gedwongen werd te trouwen, en dat u Ambo verliet, en daarop Ethiopië, omdat uw pasgeboren kind overleed op de leeftijd van 3 maanden, nadat ze werd besneden (zie gehoorverslag CGVS, p.8 en 25) - kan op zijn minst verwacht worden dat u dit alles zou vermelden wanneer u gevraagd werd naar de redenen waarom u uw land verliet, gezien u zelf aangaf dat de directe aanleiding voor uw vertrek, de dood van uw pasgeboren kind was. Dat u deze kernaspecten – namelijk het u opgedrongen huwelijk en de besnijdenis en dood van uw 3-maand oude kind – van het door u geopperde asielrelaas onvermeld liet, wanneer u gevraagd werd naar de redenen waarom u uw land verliet, weet niet te overtuigen en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.**

Voorts kunnen nog enkele andere van uw verklaringen opgemerkt, die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het aan u opgedrongen huwelijk met (D.G.). U verklaarde **dat uw vader u, rond de jaren 1998-1999 (in termen van de Gregoriaanse – westerse – kalender) zei dat u zou moeten huwen met deze persoon** en u met hem een goed leven zou hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd hoe u daarop dan reageerde, antwoordde u **dat u hem zei dat u niet wou trouwen met hem, u niet met hem wou samenwonen, en u ook zei dat (D.G.) reeds kinderen had van uw leeftijd**. Gevraagd wanneer u dan met deze persoon zou moeten trouwen, antwoordde u dat u er niet aan dacht te huwen met hem, u dat ook zei aan uw vader, en u uw opleiding wou voortzetten (zie gehoorverslag CGVS, p.18). U opnieuw gevraagd welke datum voorzien

werd voor dit huwelijk, antwoordde u **dat de datum nog niet vastgelegd werd, en uw vader u poogde te overtuigen van het huwelijk – hetgeen het gedwongen karakter van het door u geopperde gedwongen huwelijk toch enigszins lijkt te relativiseren.** U verklaarde verder **dat u door (D.G.) werd verkracht,** wanneer uw vader was gaan werken. Gevraagd waarom hij zoiets deed, gezien u hoedanook met hem zou moeten huwen, antwoordde u het niet te weten. Gesteld dat hij op die manier het huwelijk toch op het spel zette, antwoordde u dat u verkracht werd, en u dan geen alternatief meer had. **Gevraagd of u deze verkrachting aangegeven heeft bij de politie, antwoordde u ontkennend,** en voegde u eraan toe dat hij uw vaders aanvaarding had, en uw vader niets zei wanneer u hem vertelde dat u door (D.) verkracht werd (zie gehoorverslag CGVS, p.28). **Gevraagd of u ooit poogde weg te lopen, gezien u werd gedwongen te huwen, en verkracht werd, antwoordde u ontkennend.** U verklaarde eveneens dat u, **na uit de gevangenis vrijgelaten te zijn, na een tweetal maanden samen met (D.G.) naar Ambo ging, waar u samen met (D.) verbleef bij uw nonkel langs vaderkant** (zie gehoorverslag CGVS, p.15 en 25). Voor u naar Ambo ging, kwam (D.) u in Addis Abeba thuis opzoeken, vroeg u om opnieuw post te bezorgen aan mensen en herhaalde ook opnieuw zijn vraag aan u om met hem samen te wonen, hetgeen u niet wou en ook weigerde, maar waarvan uw familie evenwel een voorstander was (zie gehoorverslag CGVS, p.19 en 26). **Gevraagd waarom u – gegeven uw verklaringen dat u gedwongen werd te huwen, en uw familieleden daarvan voorstander waren – samen met (D.) naar de broer van uw vader te Ambo ging,** gezien u dan toch wel kon verwachten dat u gedwongen zou worden te huwen, antwoordde u, weinig overtuigend, dat u al wist dat u gedwongen zou worden, en u wel gedwongen was met hem mee te gaan gezien u niemand anders had (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Gevraagd waar (D.) woonde, vooraleer u naar Ambo ging – gegeven uw verklaringen dat hij met u wou samenwonen, en u dit zowel aan hem als aan uw vader weigerde – antwoordde u **het niet te weten, en dat u niet interesseerde.** **Gevraagd of u dan niet wist waar hij woonde, hoewel u reeds een viertal jaren wist dat u zou moeten huwen met deze vriend van uw vader,** antwoordde u dat u bang was, u niet wou weten waar hij woonde, en u eigenlijk niets van hem wou weten. **Gevraagd of, wanneer (D.) u zei bij hem te komen wonen, hij u dan niet zei waar hij woonde,** antwoordde u, de vraag ontwijkend, dat hij met u wou samenwonen, maar u niet met hem (zie gehoorverslag CGVS, p.26). U de vraag nogmaals gesteld, **antwoordde u dat hij het u niet zei** (zie gehoorverslag CGVS, p.27). Gevraagd of u dan **niet weet waar de man woonde met wie u gedwongen werd te huwen, maar wel dat hij kinderen heeft van uw eigen leeftijd,** antwoordde u dat u wist dat hij familie had in Ambo. **Bovenstaande verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen gedwongen te zijn geworden te huwen met (D.G.), alsook aan uw verklaringen door deze persoon te zijn verkracht. Immers, dat u gegeven deze verklaringen, na een tweetal maanden samen met (D.) bij uw nonkel te Ambo ging wonen, omdat u anders niemand had, weet niet te overtuigen.** U verklaarde daarenboven dat, wanneer u uw broer na uw vrijlating in de gevangenis opzocht, **uw broer u zei dat u geen goed leven zou hebben indien u het u opgedrongen huwelijk zou aanvaarden,** en u zei dat hij geld had gespaard, alsook dat, wanneer u (alleen) van Ambo naar Addis Abeba terugkeerde, u bij uw buurvrouw verbleef, die u aanraadde het land te verlaten en u daarbij ook financieel hielp (zie gehoorverslag CGVS, p.11, 25, 28) – **verklaringen die er allerminst op wijzen dat u geen andere keuze had dan mee te gaan met de man die u verkrachtte en met wie u gedwongen werd te huwen, daar u anders niemand anders zou hebben.**

U verklaarde voorts **dat u tijdens uw detentie in de gevangenis geslagen werd en fysiek lastiggevalen, en ze u, wanneer de antwoorden die u gaf op de u gestelde vragen hen niet bevielen, u geslagen werd, ondanks het feit dat u zwanger was** (zie gehoorverslag CGVS, p.14 en 24). U verklaarde eveneens dat, nadat u uit de gevangenis vrijkwam, (D.) u vroeg om opnieuw post rond te brengen, zoals u eerder voor uw vader deed (zie gehoorverslag CGVS, p.26). U voegde eraan toe dat (D.) u zei post af te leveren, gezien er u toch niets kon overkomen daar u zwanger was. Gevraagd of u inging op zijn vraag de post rond te brengen, antwoordde u bevestigend. Gevraagd waarom, antwoordde u dat hij u zei dat u geen problemen kon hebben, **en u het dan ook deed gezien u dacht dat u toch weer vrijgelaten zou worden indien u gearresteerd zou worden.** U herinnerd aan uw verklaringen dat u net uit de gevangenis kwam, en dat toch wel aantoonde dat u wel degelijk problemen kon krijgen, antwoordde u **dat hij u ervan overtuigde dat u hoogstens 10 à 15 dagen in de gevangenis zou belanden, en u daarna toch weer vrij zou komen.** Gevraagd of u hem ook kon weigeren de post rond te brengen, antwoordde u bevestigend, dat u kon weigeren. Gevraagd waarom u dat dan niet deed, antwoordde u het niet te weten. U geconfronteerd met uw verklaringen, dat u net 15 dagen in de cel had doorgebracht, waar u werd geslagen en zich slecht voelde, en nogmaals gevraagd waarom u dan inging op (D.) zijn vraag de post opnieuw rond te brengen, zweeg u. Gevraagd of u dan niet bang was dat te doen, antwoordde u bevestigend. **Opnieuw gevraagd waarom u het dan deed, gezien uw verklaring dat u dit ook kon weigeren, en het rondbrengen van de post net de reden was voor uw eerdere arrestatie en detentie,**

antwoordde u dat hij u zei dat er niemand anders was die dit kon doen, en hij u zei dat u hem veel zou helpen indien u het deed. Gevraagd of u hem dan wou helpen, antwoordde u ontkennend. Opnieuw gevraagd waarom u dan niet weigerde die post rond te brengen, antwoordde u weinig overtuigend, dat u het niet weet. Dat u uw veiligheid en vrijheid vrijwillig op het spel gezet zou hebben, voor de man met wie u gedwongen werd te trouwen en door wie u werd verkracht, zonder dat u hier nog maar één reden kunt voor geven, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u geopperde gedwongen huwelijk, en verkrachting. Dat u voorts opnieuw de activiteiten ging uitvoeren die de aanleiding vormden voor uw arrestatie en detentie – waarover u verklaarde dat u er geslagen werd en zich zeer slecht voelde – omdat u ervan uitging dat u, in het geval u opnieuw gearresteerd zou worden, toch weer vrijgelaten zou worden na 10 à 15 dagen, bevestigt voorts het hierboven reeds ongeloofwaardig bevonden karakter van uw verklaringen betreffende uw arrestatie en detentie. Immers, van iemand die net bevrijd is van dergelijke detentie, is het geenszins geloofwaardig dat deze dergelijk risicogedrag zou stellen, louter en alleen vanuit de veronderstelling dat deze wel opnieuw na een aantal dagen zou worden vrijgelaten. Deze verklaringen geven dan ook blijk van een manifest gebrek aan doorleefde ervaringen, van een zwangere vrouw die gedurende 15 dagen in de cel werd gestoken, er fysiek lastiggevallen werd, en geslagen ondanks het feit dat ze zwanger is.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan het door u geopperde asielrelaas.

Wat betreft de door u geopperde vrees voor besnijdenis van uw dochters, in het geval u naar Ethiopië – alwaar u woonde te Addis Abeba – zou terugkeren, dienen volgende opmerkingen gemaakt.

U verklaarde dat u niet wilt dat uw kinderen meemaken wat u meemaakte, (vrouwen)besnijdenis traditie is in Ethiopië, u bang bent van uw nonkel langs vaderszijde, en uw dochters, in het geval ze niet besneden zouden worden, vermeden zullen worden (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd of, indien u in Addis Abeba zou wonen, u niet zelf de beslissing zou kunnen nemen, antwoordde u dat u in Addis Abeba de politie vreest [waarmee u verwijst naar uw, hierboven evenwel ongeloofwaardig bevonden, arrestatie en detentie]. Gevraagd waarom, indien u in Addis Abeba zou wonen en er geen problemen zou hebben met de politie, u de besnijdenis van uw dochters niet zou kunnen tegenhouden, antwoordde u vaagweg dat u er in contact zou staan met uw familie (hoewel u, zoals hierboven vermeld, verklaarde dat u niemand had in Addis Abeba), het er traditioneel aanvaard is, en uw dochters door niemand aanvaard zouden worden indien ze niet besneden zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.29). U geconfronteerd met de vaststelling dat er in Addis Abeba toch veel vrouwen niet besneden zijn, antwoordde u het niet te weten, dat u besneden bent, en u meent dat iedereen besneden is. Gevraagd of u weet wat de wet in Ethiopië zegt over het gebruik van vrouwenbesnijdenis, antwoordde u het niet te weten, noch te weten of het al dan niet is toegelaten.

Het dient evenwel vastgesteld dat deze door u geopperde vrees dermate vaag is, gezien u niet concreet weet aan te geven wie druk op u zou leggen opdat uw dochters besneden zouden worden, en dat uw verklaringen wat betreft de sociale uitsluiting die een normaal leven voor uw dochters onmogelijk zou maken, niet weten te overtuigen. Immers, uit de beschikbare informatie (Zie "Country Profile: FGM in Ethiopia" dd. oktober 2013, toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat, hoewel het gebruik van 'Female Genital Mutilation' (verder FGM) problematisch en wijdverspreid is in Ethiopië, FGM bij wet verboden is in Ethiopië, er vooruitgang wordt geboekt in de strijd tegen het gebruik, de houding ten aanzien van FGM in Ethiopië aan het wijzigen is (zo zou de steun voor FGM tussen de jaren 2000 en 2005 gehalveerd zijn), en het gebruik van FGM dalend is. Daar waar het percentage van besneden meisjes jonger dan 15 jaar, in heel Ethiopië, in het jaar 2000 51,9% bedroeg, daalde dit percentage in het jaar 2005 tot 37,7% en in het jaar 2011 tot 23%. Voorts blijkt dat de problematiek groter is in rurale gebieden, dan in stedelijke centra, en dat het percentage van besneden meisjes jonger dan 15 jaar in de regio Addis Abeba, in het jaar 2011, 9,2% bedroeg, daar waar dat in het jaar 2005 nog 25,1% was, en in het jaar 2000 39,8% - hetgeen duidt op een significante, dalende trend. Er wordt eveneens vermeld dat er in Ethiopië meer dan 82 lokale en internationale organisaties werkzaam zijn ter uitroeiing van FGM – voornamelijk in stedelijke gebieden – en dat de Ethiopische overheid een gunstig wettelijk kader, en beleidsklimaat, verzekerde. Gegeven deze vaststellingen, dient opgemerkt dat uw verklaringen wat betreft de onmogelijkheid een normaal sociaal leven te kunnen leiden in Ethiopië, indien men als vrouw onbesneden is, niet overtuigen. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de door u geuite vrees voor besnijdenis van uw dochters, gegrond is, en u dit niet zou kunnen tegenhouden. De door u neergelegde medische attesten, bevestigend dat u FGM (type 2) onderging en uw dochters onbesneden zijn, weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Ook de door u neergelegde documenten vanwege de organisatie 'GAMS' – een organisatie die het gebruik van vrouwenbesnijdenis bestrijdt – waaruit af te leiden dat u zich ertoe engageert uw dochters niet te zullen

besnijden, hen jaarlijks aan een medisch onderzoek te onderwerpen, en u hen zal beschermen tegen alle soorten van vrouwenbesnijdenis, weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Immers, hoewel geenszins betwijfeld wordt dat u zich kant tegen het gebruik van vrouwenbesnijdenis, en u uw dochters hiertegen wilt beschermen, dient vastgesteld, zoals hierboven uiteengezet, dat u uw dochters tegen dit gevaarlijk gebruik, ook kan beschermen in Ethiopië.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingn, kan er geen geloof gehecht worden aan het door u geopperde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

De overige door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Wat betreft het door u neergelegde document vanwege het Rode Kruis, waaruit blijkt dat u bij deze organisatie een opsporingsverzoek vroeg op naam van (D.B.) – de vader van uw kinderen die u het laatst in Griekenland zag – kan enkel vastgesteld worden dat dit document het door u aangevraagde opsporingsverzoek, bevestigt. Het loutere feit dat u een dergelijke aanvraag deed bij het Rode Kruis, is evenwel niet relevant voor het door u geopperde asielrelaas, en is verder dan ook niet relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag. Wat betreft de door u neergelegde doopakte op naam van uw dochter (T.), vanwege de orthodoxe kerk te Athene, dient eveneens vastgesteld dat dit document bovenstaande vaststellingen niet wijzigt, en enkel aantoont dat uw dochter, die in Athene geboren werd in het jaar 2010, gedoopt werd in een orthodoxe kerk. Dit document weet bovenstaande vaststellingen dan ook niet te wijzigen. U legde voorts geen enkel document neer ter ondersteuning van de door geopperde identiteit, nationaliteit, noch ter staving van het door geopperde asielrelaas en de door u voorgehouden reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in wat zich aandient als een enig middel de schending aan van artikel 48/2 tot 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij heeft drie punten van kritiek op de motivering die stelt dat zij haar dochters zal kunnen beschermen tegen FGM. Verweerder hield geen rekening met het feit dat bij de Oromo 88 procent van de vrouwen wordt besneden, verweerder hield geen rekening met verzoeksters kwetsbare profiel en de Ethiopische overheid en ngo's bieden geen effectieve bescherming tegen FGM.

Verzoekster wijst erop dat de prevalentie van FGM erg verschilt naargelang de etnische groep waartoe de vrouw behoort. De cijfers van verweerder zijn daardoor een oversimplificatie. Verzoekster behoort tot de Oromo en uit de cijfers die UNFPA hanteert en die dateren van 2005 blijkt dat de prevalentie binnen deze etnie 88% bedraagt. Volgens verzoekster zijn dit de meest recente cijfers die een onderscheid maken in de prevalentiegraad van FGM bij de verschillende etnieën. De informatie van verweerder bevat recentere cijfers doch deze maken geen onderscheid naargelang de etnie waartoe iemand behoort en kijken enkel naar de regionale verschillen. Uit het feit dat er een algemene dalende trend is kan niet worden afgeleid dat dit ook zo is bij de Oromo. Aldus moeten de cijfers van UNFPA uit 2005 worden gehanteerd. Verweerder haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat er bij de Oromo sedert 2005 een daling in de prevalentie van FGM voorkwam. Gelet op de prevalentiegraad van 88% bij de Oromo, stelt verzoekster dat er objectief gezien een gegronde vrees voor vervolging is.

Verzoekster verwijst naar een Franstalig arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) inzake een Guineese vrouw die een vrees voor een besnijdenis van haar dochtertje inriep. Zij stelt dat de logica van dit arrest kan worden doorgetrokken naar onderhavig beroep en dat de hoge prevalentiegraad van FGM bij de Oromo volstaat om te stellen dat er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Er zijn geen uitzonderlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat verzoeksters dochter niet zou worden besneden.

Men mag verzoeksters kwetsbare profiel niet uit het oog verliezen. Zij is een alleenstaande vrouw met twee jonge dochtertjes. Voorts verliet zij haar land reeds meer dan tien jaar geleden en kan men niet verwachten dat zij er direct in zal slagen om de draad terug op te nemen en om economisch op eigen benen te staan. Haar banden met Ethiopië zijn verwaterd en misschien wel verbroken.

Daarnaast staat het vast dat verzoekster door haar omgeving zelf werd onderworpen aan FGM.

Redelijkerwijze kan men niet beweren dat verzoekster bescherming kan krijgen van een ngo nu dit geen organisatie is die controle heeft over een deel van het grondgebied, zoals artikel 48/5 van de vreemdelingenwet verlangt. Verder is het correct dat FGM bij wet is verboden in Ethiopië doch uit gezaghebbende bronnen blijkt dat deze wet dode letter blijft en er geen effectieve bescherming is door de overheid. Het gunstige wettelijke kader en beleidsklimaat waarvan sprake is in de bestreden beslissing moet dan ook met een korreltje zout worden genomen.

2.1.2. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog informatie bij het verzoekschrift van UNFPA, van het United States Department of State, van de Organisation Suisse d'aide aux réfugiés en van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 2-5).

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter adstructie van haar voorgehouden identiteit, herkomst, nationaliteit, asielrelaas en reisweg.

Verder dient verweerder te worden bijgetreden waar deze in de nota vaststelt dat verzoekster de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat waar deze op omstandige en gedetailleerde wijze motiveert waarom geen geloof kan worden gehecht aan het door haar geopperde asielrelaas. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, gezien deze niet dienstig wordt aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen. Aldus kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters beweerde arrestatie, aan de vermeende arrestatie van haar vader en haar broer, aan het verklaarde aan haar opgedrongen huwelijk en aan de besnijdenis en de dood van haar kind in Ethiopië.

Verzoekster beroept zich op een vrees voor een besnijdenis van haar dochtertjes. De geloofwaardigheid en de ernst van deze vrees worden echter op fundamentele wijze ondermijnd doordat zij hiervan in de vragenlijst van het CGVS nergens melding maakte (administratief dossier, stuk 17, vragenlijst). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster de vrees voor een besnijdenis van haar dochtertjes hierin zou hebben vermeld indien zij zulke vrees daadwerkelijk koesterde.

De geloofwaardigheid van verzoeksters vrees voor een besnijdenis van haar dochtertjes wordt nog verder ondermijnd doordat zij niet wist wat de wet in Ethiopië zegt over FGM en niet kon aangeven of FGM er toegelaten of verboden is (administratief dossier, stuk 5, p.29). Indien zij een vrees koesterde

dat haar dochtertjes zouden worden besneden, kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich hierover zou hebben geïnformeerd.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing op basis van de hierin aangehaalde verklaringen en informatie met recht gemotiveerd:

“U verklaarde dat u niet wilt dat uw kinderen meemaken wat u meemaakte, (vrouwen)besnijdenis traditie is in Ethiopië, u bang bent van uw nonkel langs vaderszijde, en uw dochters, in het geval ze niet besneden zouden worden, vermeden zullen worden (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Gevraagd of, indien u in Addis Abeba zou wonen, u niet zelf de beslissing zou kunnen nemen, antwoordde u dat u in Addis Abeba de politie vreest [waarmee u verwijst naar uw, hierboven evenwel ongeloofwaardig bevonden, arrestatie en detentie]. Gevraagd waarom, indien u in Addis Abeba zou wonen en er geen problemen zou hebben met de politie, u de besnijdenis van uw dochters niet zou kunnen tegenhouden, antwoordde u vaagweg dat u er in contact zou staan met uw familie (hoewel u, zoals hierboven vermeld, verklaarde dat u niemand had in Addis Abeba), het er traditioneel aanvaard is, en uw dochters door niemand aanvaard zouden worden indien ze niet besneden zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.29). U geconfronteerd met de vaststelling dat er in Addis Abeba toch veel vrouwen niet besneden zijn, antwoordde u het niet te weten, dat u besneden bent, en u meent dat iedereen besneden is. Gevraagd of u weet wat de wet in Ethiopië zegt over het gebruik van vrouwenbesnijdenis, antwoordde u het niet te weten, noch te weten of het al dan niet is toegelaten.

Het dient evenwel vastgesteld dat deze door u geopperde vrees dermate vaag is, gezien u niet concreet weet aan te geven wie druk op u zou leggen opdat uw dochters besneden zouden worden, en dat uw verklaringen wat betreft de sociale uitsluiting die een normaal leven voor uw dochters onmogelijk zou maken, niet weten te overtuigen. Immers, uit de beschikbare informatie (Zie “Country Profile: FGM in Ethiopia” dd. oktober 2013, toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat, hoewel het gebruik van ‘Female Genital Mutilation’ (verder FGM) problematisch en wijdverspreid is in Ethiopië, FGM bij wet verboden is in Ethiopië, er vooruitgang wordt geboekt in de strijd tegen het gebruik, de houding ten aanzien van FGM in Ethiopië aan het wijzigen is (zo zou de steun voor FGM tussen de jaren 2000 en 2005 gehalveerd zijn), en het gebruik van FGM dalend is. Daar waar het percentage van besneden meisjes jonger dan 15 jaar, in heel Ethiopië, in het jaar 2000 51,9% bedroeg, daalde dit percentage in het jaar 2005 tot 37,7% en in het jaar 2011 tot 23%. Voorts blijkt dat de problematiek groter is in rurale gebieden, dan in stedelijke centra, en dat het percentage van besneden meisjes jonger dan 15 jaar in de regio Addis Abeba, in het jaar 2011, 9,2% bedroeg, daar waar dat in het jaar 2005 nog 25,1% was, en in het jaar 2000 39,8% - hetgeen duidt op een significante, dalende trend. Er wordt eveneens vermeld dat er in Ethiopië meer dan 82 lokale en internationale organisaties werkzaam zijn ter uitroeiing van FGM – voornamelijk in stedelijke gebieden – en dat de Ethiopische overheid een gunstig wettelijk kader, en beleidsklimaat, verzekerde. Gegeven deze vaststellingen, dient opgemerkt dat uw verklaringen wat betreft de onmogelijkheid een normaal sociaal leven te kunnen leiden in Ethiopië, indien men als vrouw onbesneden is, niet overtuigen. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de door u geuite vrees voor besnijdenis van uw dochters, gegrond is, en u dit niet zou kunnen tegenhouden.”

Deze motivering vindt overigens bevestiging in de informatie die verzoekster bij het verzoekschrift voegt. Ook uit deze informatie blijkt duidelijk dat zich in Ethiopië een gevoelige daling voordeed in de prevalentie van FGM, dat FGM – hoewel dit weinig veroordelingen tot gevolg heeft – wettelijk strafbaar is, dat de overheid actieve ontradingscampagnes voert en dat het probleem van FGM in de steden kleiner is.

In zoverre verzoekster om voormelde motivering te ontkrachten in onderhavig verzoekschrift de nadruk vestigt op haar etnie als Oromo, beweert dat de prevalentiegraad van FGM binnen deze etnie zoals in 2005 nog steeds 88 procent zou zijn en poneert dat zij daardoor een objectief risico op vervolging loopt, dient te worden opgemerkt dat zij in dit betoog niet kan worden gevolgd.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de prevalentiegraad van FGM bij de Oromo, in tegenstelling met wat verzoekster voorhoudt, weldegelijk en net als in de rest van Ethiopië significant is gedaald. Uit de informatie in het dossier blijkt immers dat zich een significante daling in de prevalentie van FGM voordeed in geheel Ethiopië, daar waar deze voor meisjes onder de vijftien jaar in 2000, 2005 en 2011 respectievelijk 51,9%, 37,7% en 23% bedroeg. Tevens blijkt hieruit dat deze daling zich in alle regio's voordeed. Inzake de regio Orimiya, waar de Oromo-etnie geconcentreerd is, blijkt in dit kader dat de prevalentie van FGM bij meisjes onder de vijftien jaar daalde van 43,2% in 2000 naar 34,9% in 2005 en 17,3% in 2011. Dat de daling ook bij de Oromo plaatsvond blijkt eveneens duidelijk uit de cijfers van EGLDAM in de landeninformatie. Hieruit blijkt dat het totale aantal besneden vrouwen bij de Oromo daalde van meer dan 80% in 1997 naar 58,5% in 2007 (administratief dossier, stuk 17:

landeninformatie, *Country Profile: FGM in Ethiopia* van oktober 2013, p.19-20, 41-43). De loutere verwijzing naar de situatie inzake FGM bij de Oromo in Ethiopië kan dan ook niet volstaan om aan te tonen dat verzoeksters dochters bij een eventuele terugkeer dreigen te worden vervolgd.

Daarenboven blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar band met de Oromo-gemeenschap uitermate beperkt is en dat het gegeven dat zij Oromo is geen grote rol speelde in haar leven. Zij woonde van haar achtste en tot in 2002 in Addis Abeba en liep daar ook school. Verder spreekt zij geen Oromo omdat haar ouders Amhaars spraken sedert zij als kind opgroeide in Addis Abeba. Voorts had zij moeite om Ambo, haar dorp van oorsprong, te situeren in Ethiopië in het algemeen en in Oromiya in het bijzonder, kon zij de hoofdstad van de Oromiya-regio niet geven, kende zij de naam van de traditionele godsdienst bij de Oromo niet en kon zij de festivals van de Oromo niet geven (*ibid.*, p.4, 6-7, 22-23, 28). Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeksters familie niet dermate op de Oromo-tradities gericht is dat zij haar dochtertjes zou willen laten besnijden.

Verzoekster verwees bij het CGVS bovendien zelf niet naar het feit dat haar etnie een grote rol speelde voor haar vrees. Zij stelde er, wanneer gevraagd werd waarom het een probleem zou zijn indien zij in Addis Abeba zou wonen aangezien daar veel vrouwen niet besneden zijn, immers gewoonweg het niet te weten, zelf besneden te zijn en te denken dat iedereen besneden was (*ibid.*, p.14, 29). Bijgevolg kan bezwaarlijk worden geloofd dat verzoekster, zoals zij heden laat uitschijnen, louter op basis van haar etnie problemen zou krijgen indien zij in Addis Abeba zou wonen; derhalve slaagt zij er niet in de voormelde motivering te ontcrachten.

Verzoekster verwijst daarnaast nog naar haar kwetsbaar profiel als alleenstaande moeder en naar de verwaterde banden met haar thuisland. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas en van haar beweerde vrees voor een besnijdenis van haar dochters, is het niet aangetoond dat zij als alleenstaande moeder van twee dochters die geen steun geniet zal worden beschouwd en beschikt zij in Addis Abeba nog over familieleden (haar vader en haar broer) die haar kunnen ondersteunen. Verder is verzoekster een volwassen, zelfstandige vrouw die enige scholing heeft genoten en erin slaagde om jarenlang op zelfstandige wijze in Libanon en Griekenland te verblijven, zodat van haar hoe dan ook mag worden verwacht dat zij op zelfstandige wijze in haar land van herkomst kan verblijven.

In zoverre verzoekster nog verwijst naar een Franstalig arrest van de RvV, dient, nog daargelaten dat dit arrest betrekking heeft op de situatie inzake FGM in Guinee en dat verzoekster niet aantoonde dat deze situatie vergelijkbaar is met deze in Ethiopië, te worden opgemerkt dat de precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de RvV heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld.

De neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 15) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan degene ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2.3. gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS